

Jiří Hovorka - Jak vyhubit dinosaury

Když se koukám na svého muže, jak pravidelně oddechuje vedle mě, přestávám všemu rozumět. Proč tu vlastně ležím? Proč se mi ve čtyři ráno zdá všechno tak neskutečné? Ležím tu já, nebo jsem jen něčí horečnatý sen, nebo... to by bylo moc jednoduché.

Slyším, jak se vedle mě do ticha noci line lehké chápání. Zadržuju dech, snad zaslechnu něco jiného: šumění krve v žilách... slabý, takřka nedefinovatelný šelest města. Už vím, že nejsem sen. Kdybych byla sen, tak bych neslyšela chrápání - ve snech je všechno dokonalé. A nebo není, a potom to není sen.

Někdy se takhle v noci probudím a pak na to všechno musím myslet, a když na to myslím, pak nemůžu spát. A když nespím, tak o tom přemýšlím, a to mě ničí.

A tak dokola a dokola. Chci, aby to skončilo, ale už to nejde zastavit. Jsme jako auto padající do bezedné propasti - sem tam z nás ulétne nějaká ta součástka - kus plechu, gumy, skla - a jsme zase o něco lehčí. Nakonec na dno dopadne jen jeden šroubek a ten pomalu zreziví.

Jenže on byl... prostě dokonalý.

Pracovala jsem jako sekretářka, když přistáli před budovou OSN. Už celé týdny se s námi domlouvali přes vysílačky, ale málokdo to věděl, takže když přistáli, skoro si jich nikdo nevšiml. Mě vzala Komise jako holku pro všechno.

Sintrilané vypadají úplně stejně jako lidé. Mohou pomalu měnit svoji tělesnou stavbu. Když se tisíce let potulujete **prázdnou** vesmíru, máte času dost. Dnes už víme, že nám řekli jen to, co jsme chtěli slyšet. Když někdo slyší, že ten druhý přichází v míru, tak hned kouká, jestli se mu za zády nepohupuje klacek.

Ale ono to vypadalo, že Sintrilané snad žádný klacek nemají, jen chtějí mezi námi žít - žádné ohledy a výhody - stejně jako uprchlíci odtud a odtamtud. Žít jako *lidé*.

Trvalo celkem dva roky, než se všichni dohodli, že přijít smějí. Ale že nesmějí volit, že jejich aktivity budou podléhat zvláštní dozorcí komisi a bla bla bla. Tekah - ten první Sintrilan - pak přivezl celou menší loď nacpanou spoustou techniky a Sintrilany. Usadili se ve vyhrazené čtvrti a začali žít.

Všem se zdálo, že jsme udělali dobrou koupi, jejich technika a věda obohatily náš malinký svět o tolik věcí. Jen kulturu nám nedali žádnou. Sintrilané jsou fyzicky a psychicky přizpůsobiví - postupně se přizpůsobí bytostem, v jejichž prostředí žijí. Tělem i duchem.

Protože mě Tekah znal z Komise, jednou za mnou přišel a nabídl mi, že mi představí svého přítele Sutaha. Věděl, že já ze Sintrilanů strach nemám - dva roky poskakování kolem komise sestavené z politických tajrdlíků, paranoidních generálů, pár švihlých vědců a několika nekonečně trpělivých Sintrilanů udělalo svoje.

Když jsem si představila, čím museli Sintrilané projít a jak se k nim chovala Komise a jak se k nim chovají lidé a jak musejí žít pouze ve vyhrazené čtvrti ("...pouze pro vaši bezpečnost - nechceme aby se našim váženým hostům něco stalo..."), styděla jsem se a bylo mi jich líto.

Nikdy nechoďte na rande s mimozemšťanem. Já jsem šla a potkala svou největší lásku. I největší zhoubu, ale to jsem ještě nevěděla.

Potkala jsem Sutaha.

Sutah byl... Sutah je ten nejúžasnější člověk... Sintrilan... na světě. Když nás Tekah představil, myslela jsem, že se mi to snad zdá: Sutah byl... vypadal přesně tak, jak si představuju Muže, prostě Pan Chlap.

Strašně se mi po něm stýská. Nejen jak vypadal, leckterá žena by na něm nenašla nic moc zajímavého - takový normální chlápek - ale měl v sobě něco, co mi dávalo pocit, jako bych měla skočit z desetimetrového prkna.

Zbytek znáte z časopisů, Sutah byl nejen můj ideál, ale i jako člověk byl prostě dokonalý. Klidný, vyrovnaný, se zvláštním smyslem pro humor.

Byla jsem zamilovaná... spíš ZAMILOVANÁ, to znamená naprosto a dokonale a úplně.

Chtěla jsem do celého Vesmíru vykřičet, jak jsem šťastná, jak se celá koupu ve štěstí. A lásce. Měla jsem pocit dokonalého bezpečí. První na to samozřejmě přišly bulvární plátky - "Láska z vesmíru", "Štěstí padá z hvězd",... Čím stupidnější nadpis, tím větší náklad. Nalistujte si to v archivech, jestli vás to zajímá.

Pár lidí mi to chtělo rozmluvit a ztratila jsem hodně přátel. Ale byla jsem hluchá a slepá. Kolem

naši plánované svatby se strhl poprask, jaký právníci, lékaři a církve ještě nezažily. Spousta lidí se vyvíhla jen díky nám. Nabídky na podporu právníckou i finanční (samozřejmě za rozhovor, práva na napsání knihy, natočení filmu...) na nás jen pršely.

Mně a Sutahovi to bylo jedno - měli jsme jeden druhého a nic a nikdo nemohl pochopit naše souznění duší. I těl, když se to tak vezme. Byli jsme jako jediná struna spletená ze dvou provazů, dvojjediná struna zpívající o kráse nalezení a žití.

Za rok právnícká bitva skončila naším vítězstvím. Spousta lidí v tom viděla něco *škodlivého*, ale nás nemohlo nic zastavit.

Když jsme pak viděli náš příběh na plátně, oba jsme brečeli, já i Sutah. A byli jsme bohatí - hodně bohatí. A taky hodně známí. Nemohli jsme udělat krok, aniž by nás někdo nepoznal a hned nepropadl šílenství "já - obyčejný, vy - známí, já přetékám a musím vám toho tolik říct, abyste si mě všimli, aby si mě všichni všimli, protože já chci být taky známý, chci, aby si mě všichni všimli".

Nám to nevadilo, měli jsme jeden druhého a pracovali jsme jen na tom, co nás bavilo.

Pamatujete si, který pár byl druhý? Já ne, vždyť po nás jich bylo *tolik*.

A sintrilanské lodě přistávaly a vystupovali z ní Sintrilané a žili bez problémů mezi námi. Až na pár incidentů se nic nestalo - jak máte poznat Sintrilana, když se fyzicky i psychicky přizpůsobil? Vypadá stejně, chová se stejně, mluví stejně. Jen je klidnější. Má jinou DNA, ale copak budete někomu na ulici dělat test?

Než uběhlo čtvrt století, byli Sintrilané všude, jen nebyli vidět. Tedy spíš naši muži nebyli vidět. Když si máte vybrat mezi normálním člověkem a někým, kdo je vaší láskou na míru, koho si vyberete? Když se na toho jediného, toho Jediného, přizpůsobeného - ne stvořeného - právě pro vás, podíváte a zvlhnou vám kalhotky a duše se promění v hořící pochodeň? Zní to hloupě, ale když víte, že ať se stane cokoli, on bude vždy při vás, ochrání vás, zabezpečí a na věky věků tu vždycky bude jen a jen pro vás? Muži - lidští muži - se postupně stáhli do ústraní a celolidská svatba se stala pomalu raritou.

Ženské časopisy měly jen dvě části: "Domácnost" a "Rozvodová poradna". Partnerské problémy vymizely s příchodem Sintrilanů.

Větší půlka lidstva - ženy a Sintrilané - se koupala ve štěstí a ta druhá - pozemští muži - zalezla do boudy a tam si hýčkala uraženou ješitnost.

Trh. Nabídka a poptávka. Kvalita. I tak se na to dá dívat. A poptávka po štěstí je vždy vyšší než nabídka a ceny letí nahoru, to vám potvrdí každý drogový dealer. A naši muži nejsou schopni obstát v konkurenci.

Ne že by všichni pozemští muži byli špatní -jen Sintrilané jaksi byli *lepší*. Sintrilanům samozřejmě konkurovat jde, jenže vypadalo to, že pozemští muži konkurovat snad ani *nechtěli*. Příliš se báli prohry.

Všude vládne klid. Před třiceti lety přiletěla první loď se Sintrilankami. Naši muži dostali konečně svou porci štěstí. Všichni jsme šťastní. Všichni jsme *byli* šťastní.

Zase se pohnul a jeho chrápání na chvíli udělalo místo tichému svistu nádechů a výdechů... nádech... výdech... nádech... teď se nadechl zhluboka a začíná zase tiše pochrupovat. Miluji ho?

Ne tak jako Setaha. Snažíme se, ale už je pozdě. Jen velmi málo z nás dovede vylézt z teplé sintrilanské vany a vlézt do vychladlé kádě s nápisem "homo sapiens".

Mám ho ráda, ale to je asi tak všechno. Sintrilané se na nás dívají svýma chápavýma a laskavýma očima. Víím, co si myslí - přizpůsobili se nám přece. Lituji nás, ale nechají nás jít... teď, když nás zničili.

Jsou jako kobylinky, před půl rokem vzlétla první sintrilanská loď na další cestu vesmírem. Nebráníme jim. Je to jako v "Knize džunglí" - *Jsem jedné krve, ty a já*. Kdo bude střílet po někom, koho z hloubi duše miluje? Když vidíme je, vidíme jen sami sebe. Zabijeme snad zrcadlo?

Potom, co se nám přizpůsobili a stali se navenek lidmi, potom, co si od nás vzali všechno, co jsme jim dali, odlétají. Všechno jsme jim dali, všechno jsme jim *vnutili*. Dali nám všechno, po čem jsme toužili. Nastal čas splatit zboží.

První přišel, první odešel. Když Sutah odletěl, brečela jsem jako malá holka. Nad sebou, nad námi i nad nimi. Teď jsem už jen stará a vyprahlá. Vyplakala jsem všechny svoje ztráty. Alespoň tenhle měsíc už plakat nebudu.

Komu se přizpůsobí příště? Nevím a nechci to vědět.

Přijali jsme Sintrilany. Vzali jsme si všechno, co nám nabízeli. Šťěstí. To my jsme se přizpůsobili jejich lásce, my jsme s nimi žili. Odlétají a my zjišťujeme, že už nemůžeme žít spolu, maximálně jen tak vedle sebe.

Strávili jsme plodný život? Všichni jsme ho prožili v lásce, souznění, porozumění a štěstí.

Jsem stará, všichni jsou staří. Když odešli, kolem zůstali jen uzavření a zranění.

Jsme sice živí, ale když jsme nemohli odletět s nimi, všichni bychom byli radši mrtví. A uvnitř už vlastně mrtví jsme. A navenek taky, jen to není vidět. Srdce dál pumpují krev, plíce dál sbírají ze vzduchu kyslík. Jíme. Spíme. Pracujeme. Brečíme po nocích do polštářů. Milujeme se, ale ani to nestačí k zahnání zoufalství z té ztráty.

Ale stačí poslouchat a naše smrt je dobře slyšet. Kolem se neozývá žádný *dětský* smích.